

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121011188
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3121011188.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. mája 2022 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci obžalovaného

G. C.,

nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom E. XXX, na verejnom zasadnutí neprítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/92/2021 zo dňa 25.01.2022 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný G. C. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 2Pv 317/21/3309-117 zo dňa 04.10.2021 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 02.06.2021 v čase okolo 15:00 hod. z presne nezisteného miesta telefonoval svojej bývalej manželke K. J., narodenej XX.XX.XXXX, bytom N. nad H., D. kaštieľom XXX/XX, ktorej povedal, že „ak mu nevráti do týždňa 1.500,- €, tak malú nájde v kaluži krvi alebo sa stane niečo iné“, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prokurátor odvolanie, ktoré zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku v neprospech obžalovaného. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že výpovede poškodenej L. C. a svedkýň K. H., G. C. a R. I. (ktoré v niektorých častiach aj konkretizoval) umožňujú utvoriť ucelený obraz o priebehu incidentu, tieto sú vo vzájomnom súlade, prelínajú sa ohľadne dôležitých okolností a jednoznačne preukazujú, že obžalovaný sa dopustil stíhaného skutku. Tieto výpovede boli spontánne, pôsobili dôveryhodne a vzhľadom na časový odstup od spáchania skutku si poškodenej a svedkyne aj spomenuli na niektoré podrobnosti. To, že si niektorá svedkyňa po už nepamätá, či odzneli vyhrážky 8 alebo 11 chlapmi, nemení nič na jej dôveryhodnosti. Zároveň v prípade, že by aj bol sled niektorých udalostí reprodukováný svedkýňami odlišne, je možné to pripisovať časovému odstupu, resp. pamäťovej stope a početnosti incidentov s obžalovaným. Dokonca takéto mierne rozdielnosti vo výpovediach svedkýň pridávajú na ich autenticite, keďže je evidentné, že neboli vopred dohodnuté a navzájom do detailov zosúladené. Nemožno sa tiež stotožniť s úvahou súdu prvého stupňa o zlievaní udalostí vo výpovediach svedkýň, pretože obžalovaný mal v prípade stíhaného skutku uvádzať iné vyhrážky ako v minulosti. Poukázal na odsúdenie obžalovaného Okresným súdom Trenčín vo veci pod sp. zn. 0T/19/2021 a na priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorých sa dopustil práve na poškodenej (nebezpečné vyhrážanie a fyzické napadnutie). Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho posúdenia skutkových zistení a dostatočne sa nevysporiadal

so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné. Od začiatku konania vypovedal konštantne, pričom poškodená spolu s ďalšími svedkami menili svoje výpovede, čo napovedá, že si svoje tvrdenia vymýšľajú. Výpovede poškodenej a svedkyň H. a I. sa tiež navzájom rozchádzajú. Skutkový stav musí byť zistený bez dôvodných pochybností, čo ale v prejednávanej veci nebolo splnené, a teda súd prvého stupňa pri oslobodení obžalovaného postupoval aj v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Poškodená už v prípravnom konaní pri svojej opakovanej výpovedi uviedla, že si vymyslela časť svojej predchádzajúcej výpovede, a to že ak obžalovanému nevráti 1.500,- Eur, tak nájde K. v kaluži krvi. Túto skutočnosť potvrdila aj na hlavnom pojednávaní. Na základe uvedeného je teda možné tvrdiť, že práve týmto je dokázaná jeho nevina, keďže je stíhaný pre trestný čin vydierania, teda mal iného hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul či trpel. Táto hrozba nebola preukázaná, a teda nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu vydierania. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý bol o jeho termíne len upovedomený a ktorý výslovne písomne požiadal odvolací súd, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti (§ 293 ods. 5 Tr. por.).

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa pridržiaval písomne podaného odvolania podriadeného prokurátora s tým, že navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. a aby vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie,
- obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a takto dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Prokurátor v dôvodoch odvolania namietal nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov, v čom videl pochybenia v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Nadriadený prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., ale bližšie nekonkretizoval, ktoré ustanovenie Trestného zákona mal súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom porušiť.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať v prvom rade na to, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral. Trestný poriadok pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o „mieru“ dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, a ani „váhu“ jednotlivých dôkazov. Navyiac v prípade, ak by aj skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, môže len upozorniť súd prvého stupňa na to, v ktorých smeroch má konanie doplniť alebo čím je potrebné sa znovu zaoberať, ale nesmie udeľovať záväzné pokyny k spôsobu hodnotenia dôkazov.

Na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa dospel aj odvolací súd k záveru, že vykonané dôkazy bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný - § 285 písm. a) Tr. por.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalobného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na tých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Súd prvého stupňa správne uviedol, že v rámci vykonaného dokazovania sa vytvorili dve skupiny dôkazov, ktoré sa navzájom vylučovali. Išlo o dôkazy v prospech obžalovaného a na druhej strane dôkazy v jeho neprospech, medzi ktoré patrili najmä výpovede poškodenej a svedkyň K. H. a R. I.. Pokiaľ však ide o tieto dôkazy v neprospech obžalovaného, aj odvolací súd tieto v zhode s názorom súdu prvého stupňa vyhodnotil ako nedostatočné pre uznanie viny obžalovaného.

Odvolací súd k tomu uvádza, že základ skutkovej vety podanej obžaloby tvorila úplne prvá výpoveď poškodenej L. C. z prípravného konania. Poškodená v ďalšom priebehu trestného konania ale začala uvádzať už iné podstatné skutočnosti a vypovedala inak ako svedkyne K. H. a R. I., a to pokiaľ ide o počet telefonických hovorov, kto volal komu, z akého telefónneho čísla, na aké telefónne číslo, či bol hovor vtedy na hlasitý odposluch, kto bol pri hovore prítomný, kto mal byť v kaluži krvi, či poškodená alebo spoločná dcéra, teda ako mala znieť vyhrážka obžalovaného, či bola prednesená počas hovoru alebo bola obsahom SMS správy od obžalovaného a pod.). Poškodená konkrétne pri tretej svojej výpovedi už uviedla, že proti obžalovanému vypovedala pod nátlakom svojej matky R. I. a starej matky K. H. (to potvrdila vo svojej výpovedi aj matka obžalovaného G. C.) s tým, že obžalovaný chcel len vrátiť peniaze, ničím to nepodmieňoval, ničím sa nevyhrážal.

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili v prípravnom konaní aj ďalšie dôkazy, ktoré by podporovali tvrdenia uvedené v obžalobe, najmä výpisy hovorov či SMS správ.

Odvolací súd preto sumarizuje, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie, ktoré podrobne, logicky a presvedčivo odôvodnil.

Z pohľadu vyššie uvedeného poukazuje odvolací súd aj na základnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. V prejednávanej veci súd prvého stupňa postupoval súladne aj z pohľadu takejto zásady, pretože nebola vylúčená možnosť iného záveru, ako o vine obžalovaného. Možno síce pripustiť, že obžalovaný mohol v inkriminovanom čase adresovať poškodenej určité vyhrážky, nakoľko v minulosti sa voči nej mal správať aj negatívne, o čom svedčí jeho odsúdenie v inej trestnej veci, ale pre uznanie viny „takáto domnienka“ založená na dôvodných pochybnostiach nestačí.

Vzhľadom k rozhodnutiu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby bolo správne aj „negatívne“ rozhodnutie súdu prvého stupňa o návrhu prokurátora, aby bolo obžalovanému uložené ochranné liečenie, keď závery znaleckého psychiatrického posudku na obžalovaného mali svoj podklad aj v dôkazoch, ktoré boli súdom prvého stupňa správne vyhodnotené ako rozporuplné (ako je to uvedené vyššie).

Z takto rozvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný, a preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.